

N:o 25.

Ank. till Riksd. Kansli den 15 Mars 1872, kl. 2 e. m.

Kongl. Maj:ts nådiga Proposition till Riksdagen, angående åtskilliga bestämmelser rörande befordringsrätt för de vid Marin-regementet kvarstående subaltern-officerare och det lägre underbefälet, samt om ersättning till nuvarande kompanicheferne derstädes för förlorad inkomst i följd af passivolansens upphörande; Gifven Stockholms Slott den 8 Mars 1872.

I anledning af Vårt uti den nådiga propositionen till 1871 års Riksdag, angående landtförsvarets ordnande, framställda förslag om öfverflyttning af Flottans Marin-regemente från sjö- till landtförsvaret, samt om de förmåner och skyldigheter, hvilka efter öfverflyttningen borde befäl och underbefäl vid berörda regemente tillkomma, har Riksdagen, enligt underdånig skrifvelse af den 16 Maj nämnda år, beslutat, bland annat, »att det befäl och underbefäl med vederlikar vid Marin-regementet, hvilka vid regementets indragning icke blifva behöflige eller till andra regementen eller corpser transporterade eller till andra allmänna befattningar förflyttade, må vid sina, dem genom fullmakt tillförsäkrade aflöningsförmåner och tjänstebefattningar bibehållas, såsom en för Kongl. Maj:t disponibel befälskader, intilldess full pensionsålder är uppnådd, »efter hvilken tid de endast underkastas tjänstgöring i likhet med dem »af deras vederlikar, som erhållit afsked med fyllnadspension.»

Det nådiga förslag, som föranledt Riksdagens nyssberörda beslut,

Bih. till Riksd. Prot. 1 Saml. 1 Afd. 13 Häft.

framställdes naturligen under förutsättning af Riksdagens bifall till det af Kongl. Maj:t i samma nådiga proposition jemväl framlagda förslaget om uppsättning af två nya regementen och en ny corps samt om tillökning i indelta arméens nuvarande befäl, hvarigenom tillfälle till ny anställning skulle hafva blifvit beredt, om icke hela, så åtminstone allra största delen af Marin-regementets genom indragningen öfvertaliga befäls- och underbefäls-personal; men enär sistnämnda förslag icke af Riksdagen antagits, har till följd deraf en del af Marin-regementets befäl och underbefäl genom Riksdagens ifrågavarande beslut, hvilket för öfrigt i ej oväsentlig mån afviker från Kongl. Maj:ts förslag i ämnet, blifvit försatt i en ställning, som synes Kongl. Maj:t icke vara med billighet och rättvisa öfverensstämmande. Om det ock bör medgifvas, att de af Riksdagen för det högre befälet från och med kapitensgraden, äfvensom för fanjunkaregraden, medgifna förmåner kunna anses åtminstone för en del af dithörande personal tillfredsställande, kan sådant deremot icke sägas om subaltern-officers- och de lägre underofficers-graderna. Då man nemligen af den till dessa grader hörande personal fordrar, att den skall utgöra en för Kongl. Maj:t disponibel befälskader, lärer ock samma personal, ur synpunkten ej mindre af statens än af eget intresse kunna ega billiga anspråk att inom vissa gränser hafva befodringsrätt sig tillförsäkrad, helst ett motsatt förhållande skulle i hög grad menligt inverka på denna personals tjenstbarhet; och då, med hänseende till det nuvarande icke ringa antalet befäl öfver stat vid såväl indelta som värfvade arméen, utsigten till anställning derstädes torde för Marin-regementets befäl vara, om icke helt och hållet stängd, så åtminstone i hög grad förminskad, synes ifrågavarande befodringsrätt böra inom Marin-regementet beredas. Sådant öfverensstämmer ock med hvad tillförene i dylika fall egt rum.

När nemligen, i sammanhang med införandet af sjövapnets nuvarande organisation, Flottans nya reserv-stat inrättades, medgafs premier- och sekund-löjtnanter derstädes rätt till befodran till kapiten-löjtnants grad, och ett likartadt förfaringssätt har äfven iakttagits beträffande det under indragning varande Lifbevarings-regementet, hvars subaltern-officerare således erhållit befodran till kapitensgraden.

På det likväl för en del befäl och underbefäl vid Marin-regementet nu ifrågaställda befodringsrätt icke må komma att sakna betydelse, utan i verkligheten komma dem till godo, blir det nödigt att bereda nuvarande kompani-chefer och fanjunkare tillfälle att vid uppnädd full pensionsålder, utan minskning i deras enligt stat innehafvande aflöningsförmåner, kunna från Marin-regementet afgå.

I anledning häraf vill Kongl. Maj:t nu föreslå Riksdagen att, såsom tillägg till dess ofvan omförmälda beslut, medgifva:

att nuvarande kompani-chefer och fanjunkare vid Marin-regementet må vid afsked efter uppnådd full pensionsålder undfå fyllnadspension till det belopp, att densamma tillika med pensionen från Amiralitetskrigsmanskassan kommer att motsvara deras enligt stat innehafvande lön jemte tjänstgöringspenningar;

att nuvarande subaltern-officerare må, i mån af uppkommande ledigheter, kunna befordras till kapitens grad; dock att de officerare, hvilka sålunda blifva till kapitener befordrade, skola vid uppnådd full pensionsålder, från hvilken tid tjänstgöringsskyldighet icke ifrågakommer i vidsträcktare mån än för dem, hvilka erhållit afsked med fyllnadspension, frånträda tjänstgöringspenningarne och åtnöjas med den i stat bestämda lön;

att under-officerare af lägre grad än fanjunkare må, jemväl i mån af uppkommande ledigheter, kunna till fanjunkaregrad befordras; samt

att alla så väl officerare som under-officerare, hvilka af här ifrågasvarande befordringsrätt vilja sig begagna, skola i afseende å pensionsförmåner vara underkastade de bestämmelser, som för pension ur Amiralitetskrigsmanskassan, jemte fyllnadspension, nu äro eller framdeles varda i näder meddelade.

I sammanhang härmed har Kongl. Maj:t till nådig pröfning förehaft en annan fråga, som genom underdånig ansökning blifvit hos Kongl. Maj:t anhängiggjord, nemligen om ersättning till kompani-cheferne vid Marin-regementet för förlorade inkomster i följd af passevolansens upphörande derstädes.

Sedan det för nämnda regemente gällande passevolanskontrakt blifvit från kronans sida uppsagdt att med 1870 års utgång upphöra, hafva kompani-cheferne vid Marin-regementet, uti en af befälhafvaren vid Flottans station i Carlskrona insänd och förordad ansökning, hos Kongl. Maj:t i underdånighet anhållit, att, — då genom upphörandet af passevolansen vid regementet med 1871 års början de icke allenast förlorat en ej obetydlig del af sina inkomster, som i öfrigt vore mindre än de, af hvilka officerare med samma grad och tjänstgöring vid andra värfvade garnisonsregementen samt vid Flottan vore i åtnjutande, utan äfven derjemte fått

sig ålagdt att med uppbördsman-na-ansvar omhänderhafva rustkamrarne, hvarigenom deras göromål blifvit ökade med redovisningar, liquidationer och förslager, — dem måtte, i likhet med hvad kompani-cheferne vid Wermlands Fältjägare-regemente och Fortifikationens Pontonier-corps blifvit beviljadt, i nåder tilldelas någon ersättning för den förlust, de genom passevolansens upphörande lidit, samt för det ansvar och de trågnare göromål, som derigenom dem tillkommit.

I afseende å ifrågavarande ansökning har Förvaltningen af sjö-ärendena uti afgifvet underdånigt utlåtande anfört, att, enär Kongl. Maj:t, enligt det vid handlingarne i bestyrkt afskrift fogade Kongl. bref af den 17 Mars 1871, funnit godt tillägga hvar och en af kompani-cheferne vid Wermlands Fältjägare-regemente, såsom ersättning för den minskning i inkomst, desse genom passevolansens upphörande vid regementet lidit, ett belopp af 1,300 Riksdaler, utgörande skilnaden emellan den för kompani-chef vid nämnda regemente då i stat uppförda lön, 1,200 Riksdaler, och sammanlagda beloppet, 2,500 Riksdaler, af hvad för kapiten vid samma regemente, enligt det afgifna förslaget till normal-stat för värfvade arméen, ansetts för bestridande af kompani-chefs-tjänst böra utgå, Förvaltningen äfven ansåge skäligt, att kompani-cheferne vid Marin-regementet för förlorad passevolans under nästlidne år tillades någon ersättning; och har Förvaltningen, i afseende å ersättningens belopp, i underdånighet hemställt, att, då kompani-chef vid Marin-regementet icke hade större inqvarterings-ersättning än 96 Riksdaler om året, samt hans lefnadskostnad såsom bosatt i stad måste i väsendtlig mån öfverstiga kompani-chefs vid Wermlands Fältjägare-regemente, som vore förlagdt i landsorten, hvar och en af kompani-cheferne vid Marin-regementet måtte, för sitt besvär med rustkammarpersedlarne under nästlidne år, utöfver den i stat honom tillagda lön af 2,200 Riksdaler, undfå en ersättning af 600 Riksdaler, att utgå af anslaget för regementet.

I anledning af hvad sålunda rörande denna ersättningsfråga förekommit, — och hvarvid det icke undgått Kongl. Maj:ts nådiga uppmärksamhet att, hvad angår kompani-cheferne vid Fortifikationens Pontonierbataljon, någon ersättning till dem för förlust till följd af upphörd passevolans, på sätt kompani-cheferne vid Marin-regementet uti deras underdåniga ansökning förmenat, desto mindre kunnat utgå eller ens ifrågakomma, som någon förändring i sättet för materielens vid Pontonierbataljonen underhåll, sådant detta vid början af bataljonens uppsättning ordnades, hittills icke egt rum, samt för öfrigt någon inkomst genom persedel-underhållet vid berörda bataljon icke någonsin varit för befälet derstädes afsedd, — har Kongl. Maj:t, då, till följd af nummerstyrkans

indragning vid Marin-regementet, kompani-chefernes tjensteäligganden derstädes blifva af vida mindre omfattning än vid öfriga värfvade trupper, der passevolansen upphört eller blifvit till upphörande ifrågakäld, samt antagas kan, att Marin-regementets nummerstyrka, med undantag möjligen af en mycket ringa del deraf, skall redan vid innevarande års slut hafva från regementet afgått, ansett kompani-chefernes förevarande ansökning endast i så måtto böra bifallas, att dem för sistlidne och innevarande år tillerkännes ersättning för den inkomst, hvaraf de i följd af passevolansens upphörande gått i mistning, med det af Förvaltningen af sjöärendena föreslagna belopp af Sexhundra Riksdaler för år till hvardera af nuvarande kompani-chefer; men då några medel för de med en sådan ersättning förenade utgifter icke finnas till Kongl. Maj:ts disposition anvisade, vill Kongl. Maj:t härmed begära Riksdagens medgifvande dertill, att den ersättning, som i öfverensstämmelse med nyssberörda åsigt kan finnas böra nuvarande kompani-cheferne vid Marin-regementet för åren 1871 och 1872 tillkomma, må utgå från det för nämnde regemente under Riks-statens Fjerde Hufvudtitel numera uppförda anslag.

Kongl. Maj:t förblifver Riksdagen med all Kongl. nåd och ynnest städse välbevågen.

C A R L.

O. Weidenhielm.

*Utdrag af Protokollet öfver Landtförsvars-ärenden, hållet inför
Hans Maj:t Konungen uti Stats-Rådet å Stockholms Slott
den 8 Mars 1872.*

Närvarande:

Hans Excellens Herr Justitie-statsministern *Adlercreutz*,
Hans Excellens Herr Statsministern för utrikes ärendena,
Grefve *von Platen*,
Statsråden: *Bredberg*,
Berg,
Friherre *Leijonhufvud*,
Wærn,
Bergström,
Friherre *Alströmer*.

Efter annälan, att Chefen för Landtförsvars-departementet, Statsrådet *Weidenhielm* vore af sjukdom hindrad att i Stats-Rådet denna dag sig infinna, uppläste, i hans ställe, Statsrådet, Friherre *Leijonhufvud* till justering följande, i öfverensstämmelse med Kongl. Maj:ts, uppå Stats-Rådets enhälliga tillstyrkan, förut fattade beslut, uppsatta förslag till nädiga propositioner till Riksdagen:

1:o) angående åtskilliga bestämmelser rörande befordringsrätt för de vid *Mariu-regementet* kvarstående subaltern-officerare och det lägre underbefälet, samt om ersättning till nuvarande kompani-cheferne derstädes för förlorad inkomst i följd af *passevolansens* upphörande;

2:o)

Hans Maj:t Konungen täcktes, enligt Stats-Rådets underdåniga tillstyrkan, i nåder gilla nämnda förslag, sådana de finnas detta protokoll bilagda, och befallde att, i enlighet dermed, nådiga propositioner skulle till Riksdagen aflätas.

Ex protocollo

J. H. E. von Knorring.